

Jong geleerd....

Mijn broer en ik zijn opgegroeid in een klein dorp aan de zuid-hollandse kust.

Toen wij rond de 8 en 9 jaar waren bleek al snel dat ik het drukke, slecht geconcentreerde en dus slecht presterende maar wel sociale buitenkind was. En dat mijn iets oudere broer het rustige, binnenkind was die telkens op de lagere school gepest werd vanwege zijn slecht communicatieve eigenschappen. Hij was ook te zwak om voor zichzelf op te komen.

Jarenlang werd hij gepest, natuurlijk probeerde ik als kleinere jongere zusje er wat aan te doen maar hij wilde niet dat ik voor hem op kwam. Het studeren ging hem goed af, hoge concentratie, prima geheugen, oog voor details maar er later op terugkijkend ook typisch autistische trekjes zoals het noteren van nummerplaten van auto's in de vele schriftjes en het slecht kunnen communiceren met andere kinderen, vriendjes had hij niet !!!

Voor mij was studeren iets onmogelijks, ik zat altijd naar buiten te kijken (dromen) wippen op mijn stoeltje er honderden keren van af vallen. Telkens net aan de volgende klas halen. Op mijn 9e nog geen klok kunnen kijken. De ene dag hoge cijfers halen de andere dag hele lage cijfers. Het naar een kinderpsycholoog te worden gestuurd die er ook niets van snapte.

Daarnaast was ik altijd aan het vechten met andere kinderen en kwamen ouders met hun huilende kinderen bij mijn moeder aan de deur. Vrienden had ik genoeg want ik was behoorlijk sociaal vaardig door mijn buitenleven. Mijn broer doorliep LTS, MTS, HTS en TH en is na jaren bouwkunde opleiding overgestapt naar het computergebeuren en is nu een netwerkbeheerder (een echte computernerd zou je zo zeggen)

Oud gedaan.....

Maar jarenlang had hij nauwelijks contact met mensen, weinig vrienden (slechts 1) en contact met vrouwen was al helemaal een probleem. Hoewel hij qua uiterlijk er goed uitzag zei hij altijd de meest stompzinige dingen tegen meiden waardoor ze geen zin hadden om met hem door te praten. Terwijl hij dan totaal niet in de gaten had of het niet begreep wat hij verkeerd deed.

Vrienden van mij vroegen zich af of mijn broer misschien homo was omdat hij niet in vrouwen geïnteresseerd leek, maar niets was minder waar.

Bij mij was het precies anders om, ik verslond de ene vriend na de ander, tijd voor vaste relaties had ik niet, na enkele weken tot maanden begon ik me te vervelen en had geen zin meer in de sleur van een relatie. Drank en drugs heb ik grotendeels uitgeprobeerd; dat ik niet verslaafd ben geworden is een wonder.

Tja wat werk betreft is er niet veel soeps van me terecht gekomen, ik blijf constant vast lopen, neem impulsief beslissingen, verhuis zo'n 1x per 2 a 3 jaar, kan nergens "aarden" enz. enz.

Ik heb inmiddels 2 kinderen, een zoon van 9 die inmiddels de diagnose ADHD en pdd-nos heeft gekregen, en die mij inzicht heeft gegeven dat de "appel niet ver van de boom valt" en een dochtertje van 3 jaar waar tot nu toe geen bijzondere dingen over valt te vertellen.

Mijn broer heeft een jaar geleden een leuke meid ontmoet die in mijn ogen totaal contact gestoord is, dus een ideaal partner voor mijn broer lijkt te zijn. Samen hebben ze dezelfde vreemde gevoel voor humor. Voor mijn broer is dit de eerste echte relatie !!!

En dat op je 39e !!!

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Wat structuur betreft;

Mijn broer heeft een vaste structuur nodig om te functioneren, zijn hemden liggen keurig op kleur in zijn kast, terwijl ik er nog even snel bij mij uit de wasmand moet vissen. Mijn broer is van slag af als hij niet totaal de touwtjes in handen heeft, als er onvoorspelbare dingen gebeuren, schema's worden omgegooid, afspraken te laat komen enz. Maar financieel staat hij sterk, en hij is erg betrouwbaar met afspraken en hulp bieden. Een rots in de branding zou ik zo zeggen.

Mijn leven is tamelijk chaotisch, onoverzichtelijk, impulsief, ik begin aan 3 dingen tegelijk maar maak niets af en ben dan snel moe, concentreren op het lezen van boeken kan ik niet, de huishouding runnen is verschrikkelijk omdat ik overal tegelijk mee bezig ben en dan impulsief besluit naar buiten te gaan om te boodschappen, inmiddels heb ik geleerd met behulp van boodschappen briefjes om alle noodzakelijke dingen te kopen, mijn geheugen is zo slecht dat andere mensen me vaak niet geloven, ik herken namen en gezichten pas als ik dezelfde persoon in dezelfde situatie een aantal keren tegenkom en dat alleen als er iets "opvallends" is aan die persoon.

Voor mij vallen alle puzzelstukjes op zijn plaats, Ik ga me dit jaar laten testen op AD(H)D en wat mij betreft is mijn broer de Autist in de familie. Ook terugkijkend, er over pratend met mijn vader en moeder naar hun achtergrond wordt de erfelijkheid steeds meer duidelijk.

Dit was mijn verhaal,
Speedy

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!